Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA 2006./4. szám

A tartalomból:

- Hálaadás, avagy egy különleges hadjárat
- Betegségből áldás
- Áldás-e az áldás?
- Lelkiposta
- Hitünk észrevehető jelei
- Hallgatóink bizonyságteltelei
- A lámpaernyő
- M.indenért hálát adjatok

Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni. Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát...” (Kol 4,2-3)

Hála, kegyelem

Az ősegyház korában értették ennek a két fogalomnak az összetartozását. A héber irodalom és a Bibliai görög szóösszetételek alapszava azonos, tehát a szógyök megegyezik.

Ha Isten az emberekhez vagy az emberek felé fordul, azt kegyelemmel teszi. Az ember vétkezett és vétkezik Istennel szemben, amikor nem ismeri el a Főségét és hatalmát, ami a mindentudásában rejlik, és nem az uralkodóvágyból ered. A kegyelem Jézus Krisztus halála és feltámadása után valóságos közelségbe került az emberhez. A hit, ami el tudja fogadni és magáévá tudja tenni a kegyelmet. A hála a hitből fakad, az elfogadás eredménye. Ez így nagyon száraznak tűnik. Egy példa: amikor unokáimat meglátogatom és egy csöppnyi ajándékot is viszek, megköszöni a kétéves gyermek, neki természetes, mert így nevelték. Amikor felhív telefonon a hároméves unoka, és belekiabálja a kagylóba, hogy szeretlek papa vagy szeretlek mama, a lényéből fakad, és a vágyódást fejezi ki a nagyszülők iránt. A kisgyermek őszintén szeret. Vajon hol ferdült el ez a szeretet, hol szűnik meg az őszinte hálaadás? Egy németből fordított vers így ad tanácsot:

Hála mindenért

Adjatok hálát
ne csak a boldogságért,
azért is, ami rejtélyes és nehéz
életedben:
betegségért és szenvedésért,
Krisztusért viselt üldöztetésért!
Mindenben hálát adjatok!
Ma azért, amit máig kaptatok!
Egymásért!
S hogy Isten igéje,
akarata mindvégig tietek!
Hálásak legyetek!
Hogy egykor, ha utatok véget ért,
elmondhassátok boldogan:
Igen, hála Istennek mindenért!

(Dietrich Bonhoeffer)

A kegyelem még nehezebb fogalom az embereknek. Nehéz elfogadni, csak úgy ingyen. Ez már a hit talajára visz, és hinni oly nem emberhez méltó. Ezt a nehézséget fejezi ki a költő Túrmezei Erzsébet, aki az előbbi vers műfordítója is volt.

Kegyelemkenyér

Ha kimondod: kegyelemkenyér,
nincstelenek ínségére gondolsz,
segítségül szeretet nélkül
odavetett ingyen falatra.
Íze keserű.
Elfogadni nehéz.
De élni kell,
hiszen a nyomorult test enni kér.
Megalázó még a neve is:
Kegyelemkenyér.

De ez a név
Egyszerre olyan drága lett nekem.
Napok óta
boldogan ismételgetem.
Titokzatos súlyát ámulva mérem.
Hisz azon élek én
esztendők óta: kegyelemkenyéren!

Egy másik költőből így fakad ki a kegyelem érzése:

Kegyelem

Először sírsz.
Aztán átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék – erőd.
Akarsz, egetostromló akarattal –
S a lehetetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Aztán elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.

Utoljára is tompa kábulattal,
Szótalanul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor – magától megnyílik az ég,
Mely nem tárul ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe véled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.

Ez a magától: ez a kegyelem.

(Reményik Sándor)

A hála és a kegyelem hadd vonjon közelebb Istenhez és népéhez, a gyülekezethez, Jézus Krisztushoz és a hithez.

A kegyelem ege alatt

A kegyelem ege alatt
Járhat Isten népe boldogan.
A kegyelem ege alatt
az életnek annyi szépsége van.

A kegyelem ege alatt
könnyűvé válik a nehéz.
A kegyelem ege alatt
szemünk a célra néz.

A kegyelem ege alatt
nem roskaszt bűn és fájdalom.
A kegyelem ege alatt
szolgálhatunk egymásnak szabadon.

A kegyelem ege alatt
könnyet törölhetünk.
A kegyelem ege alatt
szeretetet sugárzik életünk.

A kegyelem ege alatt
Jézusunk jár velünk…
S a kegyelem ege alatt
az Ő nyomdokában haza érkezünk.

(Túrmezei Erzsébet)

A kegyelem egy olyan tett, ami örömet vált ki, boldogságot hoz. Jótétemény valakivel szemben, aki az ellenkezőjét érdemelné (Róm 3,24). Első helyen Isten tette ezt, ami a Golgotán nyert leleplezést Krisztus halálában és annak következményeiben (2Kor 8,9). A kegyelem a bűnnel áll ellentétben, és mindenek felett való diadaláról beszél a Róm 5,20-21-ben. A kegyelem elfogadása az emberben hálát vált ki (Róm 6,17; 1Kor 10,30), amit a Szentírás szintén ezzel a szóval fejez ki, amint már az elején megjegyeztem.

Isten iránti hálaadással:

Bödös József

Hálaadás,
avagy egy különleges hadjárat

A Krónikák második könyvének 20. fejezetében olvashatunk egy különleges hadjáratról. Három király szövetkezett Jósáfát, Júda királya ellen. Jósáfát és Júda népe látták a rájuk törő veszedelmet. Tudták, hogy nincs erejük ezzel a túlerővel felvenni a harcot, ezért Istenhez fordultak. Isten a prófétán keresztül válaszolt: *„Ezt mondja nektek az ÚR: Ne féljetek, és ne rettegjetek ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené."*
Másnap kora reggel fölkelt a nép, és készült az ütközetre. Jósafát tanácskozott a vezérekkel, és azt határozták, hogy az Úr énekeseit állítják a fegyveres sereg elé.
„Hát ez aztán határtalan vakmerőség!" – mondhatná bárki. „Fegyvertelen énekeseket szembeállítani a felfegyverzett ellenséges túlerővel! Hogyan lehet ilyen veszedelembe sodorni az Úr énekeseit?" Mégis ez volt a megoldás, hiszen azt üzente az Úr a prófétán keresztül, hogy nem a ti háborútok ez, hanem Istené. És amikor az ÚR énekesei szent öltözetben az arcvonal előtt vonulva elkezdték az éneklést, és dicsérték Istent, hálát adtak neki: *„Adjatok hálát az Úrnak, mert örökké tart szeretete!"* – Ekkor közbelépett Isten, ugyanis az ellenséges csapatok között lázadás tört ki. Azok egymásnak estek, és mire a júdabeliek az ütközet színhelyére értek, ott már csak az ellenség holttesteit találták. Ezután a Hálaadás völgyében gyűlt össze a sereg, ahonnan nagy örömmel tértek vissza Jeruzsálembe.
Eddig a történet...

És mi az, amit tanulhatunk ebből a történetből?
Életünk során hányszor, de hányszor kerültünk mi is kilátástalan, nehéz helyzetbe! Nem láttuk a kiutat! Nem tudjuk merre tovább? Töprengünk. Pedig mi ilyenkor a teendő? Nem a töprengés, még csak nem is a könyörgés, hanem a hálaadás. Le kell mennünk a „Hálaadás völgyébe". Persze ez nem megy azonnal. Le kell csillapodni a felfokozott indulatoknak. És amikor nincs már semmi remény, semmi kivezető út, akkor Isten közbelép, és egy pillanat alatt megoldódik minden.

Egy másik példa Pál és Szilász esete. Amikor Filippiben alaposan megbotozták őket, majd méltatlanul börtönbe zárták, ott a börtönben éjféltájban elkezdtek imádkozni, és énekkel magasztalták Istent. Természetesen ez nem történt azonnal. Nekik is szükségük volt arra, hogy le tudjanak csillapodni, de éjféltájban már volt annyi lelki erejük, hogy Istent énekkel tudták magasztalni. És ekkor megmozdult a föld.

Jósáfát és Júda népének esete, valamint Pál és Szilász példája arra utal, hogy a nyomorúság nehéz óráiban is lehet hálaadással magasztalni Istent. A hálaadás – ez a mi feladatunk. A többit bízzuk a mi Urunkra.

Pál apostol az Efézusiakhoz írt levél 5,19-20-ban azt tanácsolja, hogy *„mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljetek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak, és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében."*

A Thesszalonikaiakhoz írt első levél végén olvashatjuk a rövid pattogó parancsokat: *„Vigyázzatok, hogy senki se fizessen a rosszért rosszal, hanem törekedjetek mindenkor a jóra egymás iránt és mindenki iránt. Mindenkor örüljetek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra."*

Talán emberileg kilátástalan a helyzeted, akár Jósáfát és Júda esetében, talán igazságtalanul bántalmaztak – mi ilyenkor a teendő? Először megnyugodni, elcsendesíteni a nyugtalan lelkünket, ahogy azt Dávid is tette: *„Uram, nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint a gyermek, olyan most a lelkem."* (131. Zsoltár)
Ezután hálaadással járuljunk Isten jelenlétébe, és ne felejtsük el, mi a győztes oldalán állunk: *„és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig"*. Ezt pedig nem akárki mondta, hanem a mi Urunk.

Velünk a Győztes! Legyen ezért az Övé a hála, a magasztalás és a dicsőség!

Bozsóki Sándor

hálaadás

Nehéz szavakba önteni azokat a gondolatokat, amelyek eszembe jutnak erről a szóról. Különösen azért, mert a közelmúltban több megrendítő esemény történt hozzátartozóim, ismerőseim körében. Feltettem magamnak a kérdést, ha nem kívánatos dolgok történnek is körülöttem, tudok hálás lenni Isten felé körülmények ellenére? A Szentlélek támogató ereje által igennel tudok most már felelni a kérdésre, mert elvégezte bennem azt, hogy az események mögött Isten hatalmas erejét, akaratát meglássam.

Végül szeretnék megosztani egy verset, melyet biztosan sokan ismernek. Kívánom, hogy hálaadásunknak is ez legyen az alapja, és ez által megtapasztaljuk Isten erejét és szeretetét.

Tomasovszkyné Edina

Mindig csak adni

Az öreg kút csendesen adja
vizét… így telik minden napja.

Áldott élet ez! – fontolgatom:
csak adni, adni minden napon!

Ilyen kúttá kellene lennem!
Csak adni teljes életemben!

Csak adni? Terhet is jelenthet.
Jó kút, nem érzed ezt a terhet?

Belenézek… tükre rám ragyog:
„Hiszen a forrás nem én vagyok!
Árad belém! Csak továbbadom
frissen, vidáman és szabadon."

Hadd éljek ilyen kútéletet!
Osszak áldást és szeretetet!

Nem az enyém. Krisztustól kapom.
Egyszerűen továbbadhatom.

M.indig az Úr megy előttem

Most van itt az ideje, hogy röviden beszámoljak életem néhány mozzanatáról, eseményeiről.
18 éve özvegyen élek. Két házasságom volt. Az első férjemet 27 évesen hazavitte az Úr. 4 hónapi házasság és 29 hónap szanatórium után.
Mivel a férjem tüdőbeteg volt, az orvosok erősen a lelkünkre kötötték, hogy gyermek nem lehet. De Istennél minden lehetséges. Dr. Mézes Zsiga bácsi így mondta: az anyaméhbe nem jut el a Koch baktérium, ha az Úr ad gyermeket.
A férjem 6 hónapig csak üvegen keresztül láthatja. Vége lett a félelemnek. Örömmel jöttem ki a rendelőből. Másnap a reggeli ige így szólt: Ne félj, kiöntöm az én lelkemet a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre (Ézs 44,2-3).
Evvel az örömmel és bátorsággal vállaltunk gyermeket. Fiunk született. Ma már tanár, egészséges, és 2 gyermek édesapja.
A második házasságom 20 évig tartott, Férjemet 57 évesen vette magához az Úr. Ebből a házasságomból 5 évvel később kislányunk született. Isten szeretete, áldása köt össze bennünket, valóban az Ő ígérete szerint.
Az Úr az én teremtőm, minden utamon velem volt. Most 71 éves vagyok, de boldog mama és nagymama. 36 évig óvónőként szolgáltam az Úrnak, most nyugdíjasként Szeretetotthonokban öregekhez, csüggedőkhöz járok, és mindig az Úr megy előttem. Én utána megyek az örömhírrel. Istené legyen a dicsőség érte.

B. Ferencné, Budapest

Jótanács

Mielőtt szádat panaszra nyitod,
gondold meg jól, nincs-e hálára okod
a sok jóért, mit Isten adott neked!

Ki hálaadásba kezd könnyek között,
mindig nyer új kitartást, új erőt,
hordozni fájdalmakat, terheket.

S ha ezt napról napra folytatod,
végül minden panaszod-sóhajod
hálaadássá, dicséretté lehet.

Túrmezei Erzsébet

Betegségből áldás

Azon a kedden egy nagyon kedves gyülekezeti tagunk temetése volt. Ő vezette a fúvós zenekart is, és korábban az Operaházban zenélt. Így nemcsak a gyülekezetre de régebbi kollegáira is számítani lehetett ezen az alkalmon. Mi, a hittestvérei arra gondoltunk, hogy ez ismét egy olyan lehetőség, amikor az Isten nélkül élők megláthatják mi a különbség egy végső búcsúztatónál, ha mi tudjuk, hogy találkozunk még az Atyánál egymással. Ha a hitünk az örök életre irányul, és nem arra gondolunk, hogy szerettünk most semmisült meg végleg. Természetesen a hiánya mindig is pótolhatatlan lesz, de csak addig, amíg mi is el nem megyünk a mi igazi hazánkba…
El akartam menni, de egy erős megfázás minden tünetével küzdöttem, és ágyban tartott a betegség. Időmet arra fordítottam, hogy Istent dicsőítsem ezek ellenére is, és elmondtam neki, hogy hiszem, mindent a javamra fordít. Szabadidőmben a nehezen érthető, de az igeolvasás során most aktuális Zakariás könyvét tanulmányoztam. Nekiveselkedtem, nem volt könnyű. Ekkor lelkipásztorom telefonált, és megkért a végén, hogy imádkozzam a temetésért.

Először a fájdalmat hordozó családtagok jöttek elém és az a körülmény, hogy az ott szolgáló fúvósokat áldja meg az Úr, mert sírva nem lehet ezt a hangszert használni. Imádkoztam önmagamért, hogy tisztán állhassak az Úr előtt a kérésemmel. Imádkoztam a hitetlen vendégekért. Arra gondoltam, hogy a pogányok nem jönnek el Istenhez, de eljönnek egy emberhez, akit szerettek, hogy szívükben elbúcsúztassák. A fájdalom pedig megnyitja a szíveket. Adja az Úr, hogy meghallhassák, hogy befogadhassák, hogy magukkal vihessék az Isten üzenetét. Mindez pedig lehet szó, cselekedet, magatartás, erő, a gyász jellege, a remény, a hit: hadd kívánják meg a lelkükben ezt az életet, amit mi a Krisztusban élünk.
Zakariás könyvére emlékezve imádkoztam a lelki testvéreim megtisztulásáért is, hogy Isten akaratát megértsék, és azt tudják cselekedni, most ebben a nehéz órában is, hogy mindenben az Úrra mutathassanak.
Imádkoztam a temetői munkásokért, akik nem először látnak minket, amint szerettünktől végső földi búcsút veszünk. De ők azok is, akik látják alkalomról alkalomra, hogy ez nálunk másként történik, mint egy reménytelenségben élő hitetlen családnál. A mi könnyeinket van, aki felszárítja, a mi fájdalmunkat van, aki vigasztalja. És akkor egyszer csak megértettem, hogy máris milyen előnyömmé vált ez a betegség. Ilyen odafordulással, ilyen lelki együttléttel, ilyen tisztán talán nem tudtam volna imádkozni ezért a temetésért, ha közben utazom, és más feladataim is vannak. Így én is ott voltam Laci temetésén, és imám támogatta a szolgáló testvéreket is.
Sokszor eszembe jutnak a nem hitben élők, akik olyan gyakran látogatják a temetőt, mint korábban az intenzív osztályt a kórházban. Ez a magatartás arra enged következtetni, hogy ők úgy hiszik, szerettük ott van a sírban. Mi ezt másként tudjuk. Nálunk, csak a szerettünk cserépedény teste van a sírban, de ő már a mennyei Atyja boldogságában él! És ez nagy különbség köztünk! Így imádkoztam a temetőlátogatókért is. Kértem az Urat, hogy legyen jelen ő, ezen a temetésen és szinte éreztem, amint Krisztus teljes dicsőségében leszállt a jelenlévőkre. Könyörögtem, had törpüljünk el ott mi, és hadd uralkodjék ott az Úr szelleme, ott, abban a cseréptemetőben.
Imádkoztam azért, hogy ha gyógyítani kell, akkor ne csak a pogányok szívét gyógyítsa az Úr, hanem a testvéreimét is, bármiben szenvednének is szükséget. Kértem: „Tüzeddel Uram, égess ki minden bűnt a szívekből, fájdalmat, elégedetlenséget, szeretettelenséget, újíts meg minket is, mintha éppen most kötnénk veled a szövetséget Uram… és akkor egy kép jött elém: – nyitott szívű embereket láttam állni az Úr trónja előtt, állni és várni rá…”
Magam csodálkoztam, hogyan lehetséges az, hogy nem vagyok ott, és mégis jobban ott vagyok, mintha el tudtam volna menni. Nagyon hálás voltam Istennek, hogy felhasznált arra, hogy könyörgő lélekkel tudjak megállni előtte. Aztán kértem, hogy a temetés folytatásaként az együttlétben is kísérje el az Úr a lelkeket. Maradjon velünk. Adjon lehetőséget olyan beszélgetésekre, melyekre máskor nem nyílna lehetőség… adjon megtéréseket az Úr.

Nagyon hálás vagyok az Úrnak ezért a lehetőségért. Nekem is nagy nyereség volt ilyen közel lenni Istenhez, de hiszem, hogy az imám, melynek nagy ereje van az apostol szerint is, szolgált a testvéreim felé. Adja Isten, hogy teljes öröm lakozzék nálunk, mert akik az Urat szeretik, azoknak ő mindent a javukra fordít. Ezt olvassuk a Római levél 8. fejezetének 28. versében.

Salyámosy Éva

Áldás-e az áldás?

Az elmúlt év hálaadónapján érdekes bizonyságtételt hallottam. Egyik testvérem arról beszélt, hogy különös gondolatok fogalmazódtak meg benne, miközben apósának a szüretben segédkezett. Gazdag volt a termés, szépek a gyümölcsök, szorgos kéz is bőven akadt, tehát majdnem minden tökéletes volt, egy dolgot leszámítva, az időjárást. Sáros, nyúlós időben dolgoztak, olyan nap, amikor az ember legszívesebben a meleg kályha mellett olvasgatna vagy pihenne, de eső ide, eső oda, végezni kellett a munkát, mert különben tőkén rohadt volna meg a termés. A szedés még csak hagyján, – szólt a bizonyságtétel –, de a badacsonyi dombokon teli puttonnyal csúszkálni, az már nem volt éppen leányálom!

Eközben a szépnek éppen nem mondható elfoglaltság közben kezdett el testvérem azon gondolkodni, hogy könnyű-e mindig Isten áldásainak az elfogadása? Mert „áldás" az volt, azt látták, meg a puttony súlyán érezték is, de a „boldogságtól ugrándozni tudnék" lelkiállapot – az nem. Ott, a szőlőhegyen rájöttem – folytatta testvérem –, hogy sokszor így van ez a lelki életben is. Isten adja az áldását: új megtérők vannak, új kapuk nyílnak meg a szolgálat előtt, vagy olyan események történnek, melyek hatására éhessé válnak az emberek az evangélium befogadására. Tehát áldás van, de néha ezeknek az áldásoknak az átvétele áldozatokkal jár. Ilyen áldozat lehet például, hogy az addig jól megszokott istentiszteleti gyakorlatunkon módosítani kell, hogy azok felé is szolgálhassunk, akik újak, vagy akik éppen csak barátkozók a közösségben. Aztán nem kis áldozat az időnk, az energiánk odaszánása sem, hiszen korunk embere az Úrnak való szolgálat nélkül, a másik emberre való figyelés nélkül is állandóan túlterhelt, és szüntelen időzavarral küszködik. (Zárójelben jegyzem meg, hogy sok házaspár ezért fél a gyermekvállalástól is, mert az „anyaméh gyümölcse" is azok közé az áldások közé tartozik, melyek átvétele időnként nem kis áldozatokkal jár, ráadásul hosszú időn keresztül biztos, és nem kis lekötöttséget biztosít…) Ezeket a nehézségeket jól tudjuk, talán túlságosan is jól, s néha annyira jól, hogy úgy érezzük, még Istennek is meg kell értenie, hogy ilyen körülmények között egyáltalán nem lehet dolgozni…

Elgondolkodtató bizonyságtétel volt, s itt tulajdonképpen be is fejezhetném a cikket, de a történetnek nincs vége. Történt ugyanis ezen a nyáron, hogy Isten annyira megáldotta a kertünket, azon belül is a sárgabarack fáinkat, hogy a szó legszorosabb értelmében véve annyi termés volt rajta, hogy helyenként az ágak se látszottak a gyümölcstől. Két fa nem a világ, gondolhatná bárki, de ez a két fa az idén annyit termett, hogy miután rengeteg kompótot és lekvárt eltettünk, még semmi hiány nem látszott a fán. Ekkor elkezdtük ajándékozni. Egy szó, mint száz, közel negyven gyümölcsös ládát pakoltunk szép sorba barackkal, és juttattunk el különböző helyekre. Nem tagadom, a végén már nagy kedvünk nem volt a gyümölcsszedéshez (rekkenő kánikulában), de azt se akartuk, hogy odavesszen a zamatos gyümölcs.

Ekkor eszembe jutott a hallott bizonyságtétel, s úgy éreztem, hogy nagyon igaza volt testvéremnek, amikor arról beszélt, hogy az áldások átvétele néha bizony komoly áldozatokkal jár. Sőt, Isten tulajdonképpen majd mindig igényt tart a tevékeny közreműködésünkre, amikor ajándékokat akar nekünk adni. Nem kapjuk készen a dolgokat, a mi részünket nekünk kell elvégeznünk. És azt bizony el kell végeznünk, legyen még oly kicsike hányada „a nagy egésznek"! Annak idején, a pusztai vándorlás alatt a mannát is fel kellett szedni hajnalonként, mégpedig minden hajnalban, és a fürjeket is össze kellett fogdosni, ha húst akartak enni Izrael fiai.

Néha úgy tűnhet, hogy egészen mostoha körülmények között kell dolgoznunk, akár fizikai, akár lelki értelemben, de ez még nem ment fel minket a munka alól, hiszen ha nem szorgoskodunk, akkor oda lehet a „termés", pedig Isten tőlünk, gyermekeitől gyümölcstermő életet vár. Azt olvassuk, a János evangéliuma 15. részében: *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendeltelek titeket arra, hogy elmenjetek, és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek."*

Tehát áldás az áldás?! Bátran állítom, hogy igen, még akkor is, ha elsőre inkább áldatlan állapotnak érezzük megáldott voltunkat, de hosszú távon csak az áldásokat elfogadó és azokkal bölcsen sáfárkodó élet lehet gyümölcsöző. Ezeken túlmenően még azt is tudjuk, hogy csak arra bíz a „nagy mennyei gazda" többet, aki a kevésen hűnek bizonyult, mégpedig a körülményektől függetlenül hűnek. Arra a „nagy mennyei jutalomra" pedig mindnyájan igényt tartunk: „Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!" És ugye, az nem kérdés, hogy azon a mennyei lakomán ott akarunk-e lenni…

Kulcsár Anikó

Derűs hétköznapi hálaadás

Tudjátok mit? Nincs is olyan rossz napom. Tulajdonképpen hálás vagyok, hogy:

– Fizethetek adót – mert ez azt jelenti, hogy van munkahelyem.
– Takaríthatok a tegnapi vendégek után – mert vannak barátaim.
– A templomban a mögöttem ülő hölgy hamisan énekelt – eszerint még hallok.
– Csak messzi találtam parkolót – mert lám – úgy látszik – még tudok járni és autóm is van.
– Kissé szűkek már a ruháim – mert bőségesen van mit ennem.
– Ablakot tisztíthatok, levihetem a szemetet, lesöpörhetem a járdát – hiszen van lakásom.
– Öt szatyorral jövök haza a bevásárlásból – mert van mit venni, van miből, és még haza is tudom vinni.
– Megint tele van a szennyeskosár – mert van ruhám, amit fölvehetek.
– Meghozta a postás a fűtésszámlát – mert melegedhettem.
– Este fáradtan dőlök az ágyba – mert tudtam dolgozni és van ágyam.

ARCKÉPCSARNOK

Szolgatársaink: Rácz Géza és Márta

A Rácz házaspár élete és szorgalmas munkálkodása a háttérben zajlik, a színfalak mögött. Sokszor elcsodálkozok azon, hogy mennyi erő, türelem, hozzáértés és bölcsesség kíséri, segíti odaszánásukat a rádiós missziói szolgálatban.

Sokunokás nagyszülők, de töretlen lelkesedéssel, mindennap megújuló erővel végzik a rájuk bízottakat. A velük készült riportbeszélgetésből talán kicsit jobban megismerik őket kedves olvasóink is.

Nagy hiány volt Márta néni életében, amíg nem fogadta el az Urat. Nem hívő családban nőtt fel. Ismerték ugyan Isten nevét, de sok időnek kellett eltelnie ahhoz, míg vallotta, hogy Jézus Krisztus az Úr az életében.

Egyszer csak a gyermekeik kezdtek szépen lassan megváltozni, a három testvér szerette egymást, igen látványos volt, hogy nem veszekedtek, békességben éltek. Ez igen nagy hatással volt a szülőkre, és kezdte érdekelni őket, hogy honnan ez a nyugalom és töltés gyermekeik életében. Mind a három gyermekük bemerítkezett, és nagyon hálásak Istennek ezért a kegyelemért.

Géza bácsi hívő családban nőtt fel, de ahogy telt, múlt az idő, egyre jobban elfordult attól az örömhírtől, amit a szüleitől hallott. 5 évig volt kántor, énekelt, templomba járt, és ezzel tökéletesen meg volt elégedve. Aztán bevonult katonának, és abba maradt minden vallásos cselekedete is. Az erkölcsi tartás ugyan megvolt benne a neveltetésének köszönhetően, ami nem volt hiábavaló annak idején, de ez kevésnek bizonyult a hívő élethez... Amikor a gyermekeikkel elkezdtek járni gyülekezetbe, mindazok az énekek, imádságok ismerősnek hatottak, amiket ott énekeltek.

A gyermekeiken keresztül jutottak el abba a gyülekezetbe, ahol aztán megtértek, ő is és férje is. Bemerítési istentiszteletükön a prédikáció nagyon megragadta őket és azután kezdtek el járni folyamatosan közösségbe.

Sok mindent másképp ítélnek meg, másképp gondolnak, másként tesznek amióta megtértek. Tudják azt, hogy van egy Uruk, akihez jöhetnek bűnbánattal, aki a kegyelem Istene. Olvassák a Bibliát, mélyrehatóan foglalkoznak az igékkel. Nemcsak azért, mert hívőkké lettek, hanem mert a mindennapi MERÁ-s munkához bizony szükség van rá. A hívő embernek napra készen kell lenni, de ki kell tudni választani, hogy mi a jó, építő és hasznos. Különösen, ha rádióba evangéliumi műsorokat szerkeszt másoknak.

Mivel is foglalkozik a Rácz házaspár?

Jó pár évvel ezelőtt Mátyásföldre jártak felvételeket készíteni az akkori MERÁ-s szolgatársak, és a növekvő feladatok miatt szükség volt még emberre. Már korábban is foglalkozott hangtechnikával a gyülekezetben Géza bácsi, így örömmel vállalt technikai feladatokat.

Az anyagok archiválásával kezdte a munkát, aztán a délelőtti műsorok szerkesztését bízták rá.

Mártával a szalagon rögzített felvételeket dolgozták fel, majd miután a levelezési forgalom megnőtt a MERÁ-nál, Márta néni beállt a hallgatói levelek megválaszolásába. Kutatni kellett mindig milyen válaszokat adjon a hallgatóknak. Ehhez vagy egyéni keresgélésre adta a fejét, vagy Géza bácsival beszélték meg a kérdéses pontokat. Leginkább lelki természetű dolgokban válaszolnak szívesen.

Hogy honnan van a sok erő ehhez a szolgálathoz? Mindent Istentől kapnak, és tudják hogy felelősségteljes dolog, nem mindegy hogy milyen kapcsolatot alakítanak ki a Menny Istenével, hiszen ez az alap életünk minden területén.

Géza bácsi nemcsak a délelőtti rövidhullám minden napjáért felelős szerkesztő, benne a cigányműsorokért, hanem a kazetta misszió áldott terhe is rajta nyugszik.

Hálásak vagyunk mindkettőjük áldozatos, hűséges munkájáért. Figyelve életüket különösen nagy kegyelem idős korban, fáradhatatlan erővel szolgáló testvéreket látni, és közöttük dolgozni. Kérjük kedves olvasóinkat és hallgatóinkat is, hogy ne feledkezzenek el róluk sem, amikor a Menny Urához viszik a MERÁ-s munkánkat, mert igen nagy áldás, amikor ima-hátteret tudva magunk mögött végezhetjük az Isten munkáját...

Elek Éva

Megrendelő

Szeretettel értesítjük olvasóinkat, hogy a megújult Antenna újságot a jövőben is ingyenesen küldjük el mindazoknak, akik azt telefonon, e-mailben vagy levélben kérik, ill. akik rendszeresen támogatnak minket. Kérjük, ne felejtsenek el mielőbb visszajelezni, hogy a következő szám nyomtatásakor az Önök számára is készülhessen Antenna.

Ennek a kuponnak a visszaküldésével is megrendelheti az Antenna következő számát!

Név: _____

Cím: _____

LELKIPOSTA

Az elmúlt hetek sokféle nehézséget és megpróbáltatást hoztak nemcsak az egész magyar társadalom életébe, de a magunkéba is. No, nem hiszem, hogy van olyan hallgatónk, aki ne hallott volna mindenféle véleményt, hangzatos kijelentéseket és eszmefuttatásokat igazságról, szabadságról, becsületességről és közerkölcsről. Nem az én dolgom, hogy ezek közül bármelyiket kiragadjam, vagy mintaként hallgatóim elé tegyem. Az viszont igen is dolgom, hogy felhívjam hallgatóim figyelmét az Úr Jézus szavaira: „A szív teljességéből szól a száj." S ez azt jelenti, hogy ami kijön a szánkból: hazugságok, rágalmak, megfontolatlan, meggondolatlan beszédek, az mind-mind a szívünk állapotáról tanúskodik. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások és az istenkáromlások. Ezek teszik tisztátalanná az embert – olvassuk a Máté evangéliumában, s fontos, hogy odafigyeljünk ezekre a szavakra. Annál is inkább, mert különben könnyen beleesünk abba a hibába, hogy minden bajunkért mást teszünk felelőssé, s a sorsunk változását, alakulását is más emberektől várjuk, sőt, elvárjuk. Idézzünk csak fel bölcs Salamon példabeszédei közül néhányat!

- **A gőgösök házát összedönti az ÚR, de megszilárdítja az özvegyek határát.**
- **Utálatosak az ÚR előtt a gonosz gondolatok, de tiszták a kedves szavak.**
- **Kárt okoz saját házának a nyerészkedő, de aki gyűlöli a vesztegetést, az élni fog.**
- **Az igaz megfontolja szívében, hogy mit mondjon, a bűnösök szájából pedig árad a rossz.**
- **Távol van az ÚR a bűnösöktől, de az igazak imádságát meghallgatja.**

Nos, azt hiszem, érdemes megfontolni a szívünkben, hogy mit mondjunk. Biztos vagyok benne, hogy az Úr most, ezekben a napokban is meghallgatja azokat, akik teljes szívvel közelednek hozzá.
Amikor a lelkipostát szerkesztjük, mindig egy halom hallgatói levél van előttünk, s a szívünkben pedig az az öröm, megint lesz mit átadni. Remélem, a következő sorok áldást jelentenek majd minden olvasónak, hiszen megváltozott, megtisztított, Krisztusban új életre jutott szívekről szólnak.

Testvéri szeretettel köszöntök minden MERA munkatársat, akik által annyi lelki áldásban részesülünk, hogy ezt le sem tudom írni. Tudja a ti mennyei Atyátok, mire van szükségetek. Hisz nagyon sok szomjazó lélek várja a rádió előtt, hogy mit is üzen az Úr Dr. Gerzsenyi László szájával, akinek felülről való bölcsesség adatott. És Pecznyik Pál igemagyarázata is erős lélektől átitatva, de mindannyiuk szolgálata nagyon drága nekünk. Áldja meg az Úr mindnyájukat hosszú élettel, és jó egészséggel.
Most nemrég az volt az üzenet, hogy mennyire fontos a bizonyságtétel. Ez nekem szólt, mert bizony hallgatok. Mert fáj nekem, de ez a valóság. Körülöttem nagyon sok a hitetlen ember, úgy gondolom, hogy nem érdekli őket, sőt kinevetnek.
Hálával gondolok drága mennyei Atyámra, hogy használja magukat, hogy általuk célba érhessünk. Hisz nagy szükségünk van a lelki eledelre, ezzel betelni nem lehet.
Ebben a faluban nagyon sokat hallgatják az adásokat, sajnos a fél hatost nem tudjuk fogni. Buzdítanám őket a levélírásra is, de kevés sikerrel.
Megkaptam az Antenna újságot, és a havi műsort.
Itt is hosszúra nyúlt a hideg esőzések időszaka, emiatt nem tudtunk vetni, és aggodalmaskodtunk. De megszégyenültünk, mert ami máskor 9 hétre termett, most 7 hétre. És tudjuk, hogy akik nálunknál jobbak voltak, még a hajlékukat és mindent elvesztettek.
Voltak az életemben mélységek, de mind ez ideig velem volt az Úr, és hiszem, hogy Isten hatalma megőriz hit által az üdvösségre.
Szeretettel búcsúzom

R. Józsefné, Nagydobrony (Ukrajna)

Amíg olvastam kedves nagydobronyi hallgatónk sorait, eszembe jutott: vajon hányan képesek ilyen őszintén elismerni: ami a bizonyságtételt illeti, inkább a hallgatást választja. Pedig szólni kéne. Szólni bizony, mert ha csak arra gondolnak, kedves hallgatóim, hogy az Isten nélkül élők soha nem rejtik véka alá véleményüket, sőt igen nagy hangon adják tovább lélekromboló, semmit érő életfilozófiájukat, már akkor is bánthat bennünket a némaságunk. Minden néma keresztyén a krisztusi örömüzenet ellenreklámja. Nem szónokokra, de néhány egyszerű szóval vallást tévőkre van szükség. Valahogy úgy, ahogy egyébként hallgatónk levelében is teszi. „Megsegített az Isten." S ha ezt nem csak szóban mondjuk el, de a környezetünk ennek a hitnek a reménységét látja az életünkben is, akkor az evangélium áldott magvetése alá készül a talaj. A többit már elvégzi az Úr. Valahogy úgy, mint azt a most következő levélben is olvasni fogják.

35 éves koromig gonosz életet éltem. Ittam, dohányoztam, bulikba jártam, több nővel volt kapcsolatom. Nem is tudtam, hogy elveszett vagyok. Semmit sem tudtam az igazságról.
Pedig 1976-ban hitetlenül konfirmáltam. Az akkori lelkész, Dobri János igazi hívő pap volt, jó hazafi. Kolozsváron éltem, a kerekdombon. 1962. január 5-én születtem. Szüleim nem jártak hitben.
Én az évek során harcos ateista lettem, modern szabadgondolkodó, akinek nem volt szüksége Istenre, Jézus Krisztusra. Hiszen a múlt rendszer, nemcsak az iskola, könyvek, ezt sulykolták az emberekbe. De én döntöttem a hitetlenség mellett. Én voltam a felelős. A hitetlenség veszélyes divattá vált.
Nagyon sokat olvastam: scifit, ufológiát, csillagászatot, irodalmat, filozófiát. A scifi az istentelenség, az elveszettség mintája. A fantázia az ember saját valósága, számkivetettségének ihlet nélküli motorja. Isten nélkül mit sem ér. Most már mint hívő ember úgy látom, hogy a scifi idegen tanítás. Idegen a drága Evangéliumtól, az ember a teremtője nélkül nem állhat meg. Nagyon sok scifi rendezvényen vettem részt, írtam is. A szekuritáté, mint később megtudtam, mindenütt figyelt. Verseim, írásaim akkoriban szeretet nélkül születtek.

Aztán az Úr 1989. június 13-án belenyúlt az életembe, hogy ne vesszek el. Már Magyarországon éltem akkor, Budapesten. Idegösszeroppanást kaptam. Sátánista filmet néztem a moziban, ez váltotta ki a rohamot, meg az elrontott életem.

Kórházba kerültem, átéltem a legsúlyosabb félelmeket. Nagyon rosszul éreztem magam. De ez volt a gyógyulás kezdete. Több ismerősöm meglátogatott, ez nagyon jólesett. Egy fiatalember megajándékozott egy szentírással. Akkor még nem is tudtam, hogy milyen nagy kincset kaptam.

Teltek az évek, a Bibliába bele-bele néztem. Volt, amikor hosszabb részeket is elolvastam, de sok mindent nem értettem. Olaszországba is eljutottam, ott Jézus keresztáldozatát még fölöslegesnek láttam. Ma már nem.

1996-ban megismertem későbbi feleségemet, Jutkát. Ő vallásos volt, részt vett az IKE mozgalomban. Később elvégezte Kolozsváron a diakonissza képzőt. Én pedig elvégeztem magánegyetemen románul a filozófia antropológia szakot. 2002-ben államvizsgáztam a Bolyai Egyetemen.

Sajnos a filozófia nagy része is ateista. De van olyan része is, amely Istenre mutat, mely nem materialista, evolucionista. 1997 nyarán megtértem. Ekkor volt az esküvőnk is. Lassan a bűn mind kevesebb helyet foglalt el életemben. Mind többet olvastam a Bibliát, kezdtem elhagyni káros szenvedélyeimet. 1999-től nem dohányzom, idén márciustól nem iszom. Két lányunk van, többet kellene velük foglalkoznom. Naponta olvasom a Szentírást, keresztény irodalmat is olvasok.

Az Úr Jézus szeretettel magához ölelt. A szeretet sugárzik a MERA adásaiból is. A pasaréti, Nagyvárad téri gyülekezet és vezetőik is sokat segítettek. Köszönet érte. Az erdélyi gyülekezet és mások is fontos állomásai hitéletemnek. Most már tudom, hogy az elveszett állapot Isten nélküliséget jelent. Hittel várom a próbákat, az Úr Jézus Krisztus eljövetelét. Gyógyulok, ezt kívánom másoknak is.

R. László, Budapest

Amikor ezt a bizonyságtételt olvastam, eszembe jutott Isten igéje: A hit hallásból van, a hallás, mármint a meghallás, azaz a megértés, Isten igéje által. Ennek a hallgatónknak a szívét is Isten áldott igéje formálta át. Nem is lehet ez másként, hiszen azt az ígéretet kaptuk Istentől, hogy olyan lesz igéje, mint az eső és a hó, amely lehull az égből, megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi, s nem tér oda vissza üresen. A lelkek szikkadt, sokszor durva, köves talaján is élet fakad, ahová az áldott ige eljut.

Kedves Kulcsár Anikó Testvér!

Köszönöm levelét, a küldött igét, Lukács 26,30

Vallásos családban nőttem fel. Imádkoztam, templomba jártam. Az életem simán zajlott, aztán jött a munkanélküliség, majd kemény takarítónői munka egy általános iskolában. 4 órai keléssel, és bizony lázadoztam Isten ellen. A gúnyolódások, amit kaptam volt munkatársaimtól, a kérdések, hogy hol van a te Istened. Sokat sírtam. De hála az én Uramnak, aki mindig felemelt, erőt adott a kemény munkához. Az idén remélem, hogy nyugdíjba mehetek.

Nem mentem férjhez, mert hitetlen társat elfogadni nem tudtam. Idős édesanyámmal és az Úrral éldegélünk hármasban.

Sokat gondolkodom a tanítványságon, ami a küldött igében van. Úgy érzem, hogy vallásos létemre még nem tértem meg, és nem születtem újjá. Erre várok, az Úrnak van erre csodás kegyelmi ajándéka.

Nagyon szeretjük a MERA rádiós adásait, a 20:40-es adást tudjuk csak hallgatni. Környezetemben ajánlom a többieknek is, de a ma embere nem fogékony az igére.

Áldja meg Isten bőségesen a rádiós szolgálatukat.

Köszönöm az Antenna újságot, nagyon szeretjük. A bizonyságtételekből mások hite által sokat tanulhatunk. Áldás békesség. Tisztelettel:

S. Erzsébet, Csurgó

A szívembe markolt, amit ez a levélíró írt. Hogy nem tért meg, kénytelen vagyok elhinni, mert az újjászületett ember tudja magáról, hogy Isten mit tett vele. Ám azt hiszem, hogy hallgatónk valami olyasmire vár, amire nem kellene várnia. Valami különös jelre, valami rendkívüli ajándékra. Isten pedig ezt a jelet már réges régen megadta mindannyiunknak azzal, hogy Jézus Krisztust érettünk adta, s ő meghalt a Golgotán. Nem elég tudni, igaz a Biblia szava, de vágyni kell elfogadni azt a kegyelmet, amit Jézusban kaptunk. Megtérni annyi, mint szembe nézni a bűneinkkel, tudni, hogy halálra méltó bűnösök vagyunk, s hogy Jézus a bűneink büntetését viselte magán, amikor kínok között szenvedett a Golgotán. S ha ezt tudjuk, és készen vagyunk elfogadni Isten kegyelmét, akkor Jézus Krisztus a szívünkbe költözik, s már nem kell félnünk a haláltól, az ítélettől, hiszen Isten igéje azt mondja: „ Aki hisz a Fiúban annak örök élete van, az nem megy ítéletre, hanem átment a halálból az életbe."

Kedves Anikó és Tibor, testvéreim az Úr Jézusban!

Levelem elején hadd köszöntselek benneteket az alábbi igével: „Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el magamtól" (János 6,37).

Ezzel az igével találtam szembe magam a tegnap esti csendességem során a Spurgeon áhítatos könyvét fellapozva az igénél, és ez az ige emlékeztetett arra a kegyelemre, amivel az én Uram fogadott ezelőtt 10 évvel Dömösön.

Annak idején, 1995. november 6-án mint egy utolsó lehetőségként kerültem a Református iszákos mentő misszió gyógyító alkalmára. Elég mélyre kellett ahhoz kerülnöm, hogy végre el tudjam fogadni az Úr Jézus szabadítását. 14 vagy 15 alkalommal voltam különféle elvonó kezelésen, ebbe beletartozott 1,5 év Szeged nagyfai kezelés is. Az eredmény szinte semmi, csak az úgynevezett kezeléseket utáltam meg, nem az alkoholt. És ezek az úgynevezett kezelések így utólag összeszámolva több mint 8,5 évet vettek el értelmetlenül az életemből. Hiába, az Úr nélkül minden erőlködésünk csakis hiábavalóság lehet.

Már a sokadik elvonón voltam éppen akkor az egri kórházban, ahol működött az iszákos mentő misszió helyi Kék kereszt csoportja, ahova én is lejártam. De akkor még úgy voltam vele, hogy megy az alkoholtól való szabadulás magamtól is. Ez annyira jól sikerült, hogy egy éven belül bent találtam magam egy pszichiátriai betegek otthonában. Akkor, mint egy utolsó szalmaszálként kerestük meg a missziót. És akkor az Úr Jézus úgy, ahogyan voltam elfogadott és megszabadított, és a szolgájává fogadott. Ugyanis a gyöngyösi református gyülekezet, ahova tartozom látva a hatalmas változást, amit az Úr Jézus végzett az életemben, a tavalyi választások során ismét megválasztott pótpresbiterré.

Jelenleg Gyöngyösön is működik a református iszákos mentő misszió és a kék kereszt helyi csoportja, ahova rendszeresen eljárok bizonyságot tenni. Ezúton is hívogatok minden szabadult és ily módon gyógyulni vágyó testvérünket alkalmaira.

Legjobban a Léleképítő adásait szoktam várni, ezután ha egyáltalán lehet sorrendet állítani az Érintés c. adásotok tetszik, majd a Lelkiposta és a Családi magazin. Január 2-án elhangzott a Szentség VIII. adása, ebben megszólított az Úr, hogy olyasmiket tűrök meg a szekrényem

mélyén, ami nem kedves az Úrnak, hanem kifejezetten utálatos előtte. Így kaptam erőt, hogy a kályhába dobjam azokat a videókazettákat, amik mérgezték a lelkemet, tudtam törölni azokat a Tv csatornákat, amik szintén ilyenek voltak. Így tehát minden adásotok ad vagy adhat megszólítást, útbaigazítást, esetleg dorgálást.

Úgy érzem, hogy napi kapcsolatban vagyok az én Urammal, és rossz szóhasználattal élve, ha valami oknál fogva reggel elmarad az igeolvasás és az imádság, szabályos „elvonási" tüneteim jelentkeznek. Nem érzem jól magam, nem sikerül semmi, amibe belefogok.

Mivel a ti szolgálatotok is elég nagy szerepet játszott szabadulásomban és a kegyelemben való megmaradásomban, ezért hálát adok az Úr Jézusnak munkátokért. Ezért kívánok az Úrtól való bölcsességet, és félelmet, hogy helyesen végezzétek továbbra is a jó magvetést, mert munkátok nem hiábavaló.

Maradok továbbra is hűséges hallgatótok imádkozó szeretettel:

Sz. János, Vámosgyörk

Azt hiszem – kedves hallgatóim, ha így utólag elolvassa, vagy meghallgatja valaki ennek a hallgatónak a bizonyságtételét, még arra is hajlamosak vagyunk, hogy kissé romantikus színben lássuk. Milyen szép is, hogy valaki sok évi alkoholfüggőség után megszabadult, s most egy gyülekezet aktív, szolgáló tagja. Ám ha annak a bizonyos nyolc és fél évnek a kellős közepén találkoztunk volna ezzel az emberrel, vajon mit mondtunk volna? Láttunk volna reményt a szabadulására? Biztattuk volna a hitben járásra, vagy arra, hogy jöjjön a gyülekezetünkbe? Hogy miért kérdezem mindezt? Azért, mert sokak szabadulása éppen azon bukik el, hogy azok, akik ismerik a Szabadítót, s megmutathatnák a hozzá vezető utat, nem merik, vagy nem akarják ajánlani Őt. Pedig erre kaptunk elhívást! Áldott legyen az Úr minden olyan hívőért, aki bátran szembefordul az árral és hiszi, hogy egy elrontott életen még ma is, most is képes segíteni az Úr.

A lelkiposta levelesládáját most bezárjuk. Valaki azt kérdezte a múltkor, nem fura név ez egy kicsit? – mármint a lelkiposta. Remélem, akik hallgatják valóban úgy érzik: lelki ajándékokat és üzeneteket postázunk, ha nem is papíron, csak rádióhullámokon keresztül, egyenesen az Önök szobájába. Ám az Antenna segítségével most papíron is megtehettük. Bízom benne, hogy áldás fakadt belőle…

Kulcsár Anikó

Világítani fogok, Uram

Az általános iskolát szülőfalumban végeztem, magyar tagozaton. Így visszatekintve tanáraim semmilyen pedagógiai érzékkel nem rendelkeztek. Nem sokat köszönhetek nekik, főleg osztályfőnököm nyomorított meg bennünket lelkileg, szellemileg. Buta falusiak voltunk számára. Nem csodálom, hogy súlyos lelki viharokkal küszködve, elsöprő kisebbségi komplexussal végeztem el a nyolc osztályt. Szerettem tanulni, de mivel szinte semmire sem tartottam képesnek magamat, nehezen ment. Mégis kitörés volt számomra ebből az állapotból az olvasás. Rengeteget olvastam, sok evangéliumi könyvet is. Mert akkor Isten már a magáénak mondott engem.

Csakis azért felvételiztem szakközépiskolába, asztalos szakra, mert tudtam, hogy az könnyebb, mint a másik szak, amire még mehettem volna. Fogalmam sem volt arról, mert senki sem mondta el nekem, hogy mit jelent, ha nem lesz érettségim. Micsoda hatalmas hátránnyal járhat. Így hát elvégeztem ezt a hároméves szakiskolát, de szinte semmit sem értettem meg a szaknyelvből. Mert csak román tagozaton volt lehetőségem tanulni. Nem érdekelt, amit tanítottak. Persze itt is lenézték úgy a tanárok, mint más osztályok diákjai a szegény, buta szakközépiskolásokat. Nyomorúságos három év volt, amolyan gyötrelmesen gyönyörű, de ki nem cserélném mással. Sokat tanultam az alázat iskolájában. Úgy kerültem ki onnan, hogy két, akkor számomra teljesen lehetetlen vágy fogalmazódott meg bennem: magyarul szeretnék tanulni, és „Uram, ha lehetne, hideg tárgyak helyett, emberekkel foglalkoznék".

Barátnőm rábeszélésére beiratkoztam a középiskola esti tagozatára, újabb három évre, és szintén román nyelven tanultam mindent. A helyzet változatlan maradt: a tanárok alig tanítottak valamit, és csak kisebb osztályzatokat kaptunk, mert mi úgyis a „bunkók" vagyunk.

Naponta hallottuk: Nullák vagytok. Nem lehetett bebizonyítanom, hogy én tanulni szeretnék. Egyetlen tantárgyat szerettem, a román nyelvet és irodalmat. Olyan tanárnőnk és egyben osztályfőnökünk volt, aki embernek tekintett bennünket. Emberségesen osztályzott, és nem mondott le rólunk. Habzsoltam a román irodalmat, nagyon megszerettem, sokat tanultam.

Érettségiztem, majd még abban az évben felvételiztem, és megkezdtem tanulmányaimat a Partiumi Keresztény Egyetemen. Hogy hogyan is jutott eszembe ez a gondolat olyan csődhalmaz állapotomban? Csodálatos isteni vezetés által. Édesanyám az érettségi előtt egy hónappal halt meg, és elég súlyos lelki bántások értek az orvosok és különböző emberek részéről. Akkor feltört bennem egy ima: Uram, küldj el engem vigasztalónak, ne szóljak, de fogjam a másik ember kezét. Sokat vívódtam, hol is a helyem, hiszen teljességgel képtelennek tartottam magamat arra, hogy egyetemre járjak. Aztán biztatott az ige is, hogy: „Isten előtt kedves Istentisztelet az árvák és az özvegyek meglátogatása." Elindultam. Nagyon kicsi jeggyel, de bejutottam.

Visszagondolok első évem első félévi vizsgaidőszakára. Hát, rettegtem! Sokat tanultam, de tudtam, ha az Úr nem adja áldását rám, „hiába fáradoznak az építők." Emlékszem, kiírtam magamnak egy nagy lapra, és mindig, amikor tanultam, magam elé tettem: „A tanulás fény. Kicsi fényemmel világítani fogok. Uram, Tiéd a dicsőség, enyém orcám pirulása." Hiszem és vallom, hogy így van.

Végül búcsúzni szeretnék azzal az igével, ami előtt fejet, térdet, de szívet is hajtottam édesanyám, majd később édesapám halálakor: „Az Istennek útja tökéletes… az Isten az, aki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi utamat" (Zsolt 18:31,33).

Szeretettel:

P. Angéla, Tamáshida (Erdély)

hûséges leszek hozzá mindhalálig

Hívő szülők gyermeke vagyok, két nővérem és egy bátyám van. 1976-ban születtem Kisvárdán. Tuzséron laktunk 1988. augusztus 30-ig.
Kisgyermekkoromtól vittek a szüleink az imaházba, de én nem nagyon foglalkoztam az Úr igéjével, Bibliát nem olvastam, nem volt élő kapcsolatom az Úr Jézussal. 1988. augusztus 31-én Debrecenbe költöztünk. Imaházba itt is jártam egy ideig, de részemről ez csak felszínes vallásosság volt.
A szívem nem volt Jézus Krisztusé. Aztán elmaradtam a gyülekezetből. És mivel a szívemet nem adtam át az Úr Jézusnak, jött az ördög, és belegabalyodtam a hálójába. De nagyon! Ez egy nagyon sötét időszak volt az életemben. A hatodik parancsolat kivételével minden parancsolat ellen vétkeztem.
Úgy is mondhatnám, hogy lábbal tiportam a mindenható Isten törvényeit. Borzasztó állapotban voltam, azt tudtam, hogy ahogy „élek" és amit cselekszem, az bűn. Csak akkor még nem voltam tudatában annak, hogy mi a bűn zsoldja.
A lelkiismeretem sokszor jelzett, nagyon fájtak a bűneim, sokszor próbáltam szabadulni az ördögtől, a bűntől, de csak önerőből. Mindig visszaestem, és az állapotom rosszabb volt, mint előzőleg. Most már tudom, hogy önerőből nem lehet megszabadulni az ördögtől.
Csak az Úr Jézus tud teljes szabadulást adni! Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.
A lelkem éhezett, nem találtam az életem értelmét, magányos és boldogtalan voltam. Ebből az állapotomból ki akartam kerülni.
2004 szeptemberétől ismét elkezdtem járni az imaházba. Aztán 2004 decemberében fordulat történt. Jézus Krisztus megvilágította a szívemet, értelmemet a Biblia fényével. Időközben megkerestem az újfordítású Bibliámat. Ugyanis elég régen elrejtettem a szekrény mélyébe. És rádöbbentett arra a tényre, hogy: Gábor, te elveszett állapotban vagy, ha te most meghalnál, akkor a pokolba kerülnél. De ennek nem kell így lennie. Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.
Megvallottam és megbántam bűneimet az Úr Jézusnak, és az Ő segítségével el is hagytam azokat.
Jézus Krisztust behívtam a szívembe, elfogadtam Őt személyes megváltómnak és Uramnak. Az én világosságom és kősziklám az Úr Jézus. A zsinórmértékem pedig a Biblia, és minden nap tapasztalom, hogy az Úr igéje élő és ható. Dicsőség ezért az Úrnak.
2006. szeptember 3-án a gyülekezet előtt bizonyságot tettem az Úr Jézusról, fogadalmat tettem, hogy hűséges leszek hozzá mindhalálig. Az Úrnak engedelmeskedve bemerítkeztem, és a debreceni gyülekezet tagja vagyok.
Ez a keskeny út kezdete, nem lesz könnyű út, de az Úr Jézus velem van, hiszen Ő ezt megígérte (Mt 28,20).
Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, akkor üdvözülsz. (Róm 10,9)
Kedves Testvéreim! Az Úr áldjon meg titeket, erősítsen hitben, reményben, szeretetben. Adjon lelki és testi erőt a szolgálathoz.

C. Gábor, Debrecen

Karácsonyi pályázat

Már csak egy jó bő hónap és itt az ADVENT. Kérjük hallgatóinkat, írják meg nekünk, mit jelent az önök számára az Advent, Krisztus várása, annak a reménysége, hogy Urunk – ígérete szerint – visszajön.
Várjuk karácsonyi történeteiket is. Minden családban vannak emlékezetes, a karácsonyhoz kötődő történetek, amelyek igazán méltók arra, hogy megörökítsék őket. Kérjük, segítsenek nekünk, hogy ezekkel a történetekkel gazdagíthassuk azokat, akik szerte a Kárpát-medence környékén magyar szívvel és magyar nyelven adnak hálát a Megváltó földre érkezéséért.
Az első 10 pályázó karácsonyi CD-t kap tőlünk ajándékba, egy szép, karácsonyi hangjátékkal, s természetesen a legjobbakat Önök is elolvashatják majd a karácsonyra megjelenő Antenna újságunkban.
Várjuk a pályaműveket akár levélben, akár e-mailben.

Beérkezési határidő: november 30.

Örök szövetséget szerzett velem

Örömmel vettem kézbe az Antenna újság különszámát, amely szép színes külsejével és gazdag tartalmával egészen felüdített és szeretettel töltötte fel éppen csüggedő félben lévő fáradt szívemet.
A testvéri bizonyságtételek abban erősítettek meg, hogy Isten valóban nem személyválogató. Milyen sokféle élet, sokféle ember, sokféle gond és probléma. De Isten mindig ugyanaz, Ő változhatatlan. Örökké szeret, mindenkinek segít, aki kéri Tőle. Csodálatos dolog olvasni, hallani, átélni a szabadulás örömét a sötétségből, nehézségekből, és azt kiáltani: Boldog vagyok, mert Jézus Krisztus az én személyes Megváltóm is. Biztos kezekben van már az életem, jövőm. Bocsánatot kaptam a bűneimből, világosságban járhatok, és örök életem van. Köszönöm Úr Jézus a megváltás művét!
Az Antennában leírt bizonyságtételek közül a „Vele nem kell többé félnem semmitől" című érintett szíven leginkább. Mert az én életem is sok mindenben hasonlóan alakult. A „felemás igává" vált házasságomban ugyanazok a problémák adódtak, és sajnos még most is tartanak. 25. éve járom kegyelemből a keskeny utat, és a sok mennyei ajándék mellett az a legnagyobb örömem, hogy minden félelemből, szorongásomból, gátlásaimból kiszabadított az Úr. Vezet és erőt ad a mindennapokban. Sokszor elmondtam már én is: „Ha Isten nem segített volna, már rég összeroskadtam volna. Már rég a csend honában laknék" (Zsolt. 94:17).
Most 63 évesen, ha visszanézek, hálát adva testi-lelki egészségemért, örömmel mondhatom, és bizonyságot teszek róla: „Örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent" 2.Sám 23,5. Köszönöm Atyám!

Szeretettel egy régi MERA hallgató:

Sz. Lászlóné, Tótkomlós

Isten nélkül zsákutca

Nagyon szeretem a fiatalokat. Szinte lenyűgöz közöttük, a bennük rejlő soksok lehetőség, a fejleszthető tudás, a fokozódó képességek, és az előttük álló eredményes pálya befutásának reménye, érzem harcaikat, bátorítanak a sikereik. Magamat látom bennük.

Ifjúkori éveimre visszagondolva abban a kegyelemben részesültem, hogy az Úr egy hívő család gyermekeként tett le erre a földre. Hamar megismerhettem Isten megváltó szeretetét, de elég nehéz volt nekem megtérni, mert alapjában véve jó gyerek voltam. Mégis, tudtam, hogy az Urat kell követnem, mert annyit már láttam a világból, hogy Isten nélkül zsákutcába jut az ember élete.

Sokszor nehéz volt megharcolni harcaimat, de az élet kérdéseinek magam akartam végére járni. Eleinte próbáltam a felnőttektől segítséget kérni, de többnyire kegyes frázisoknak tűnő válaszokat kaptam (lehet, hogy azok is voltak, csak nem mertek őszintén beszélni, hogy a nimbuszon csorba ne essék).

A nagykamasz és a fiatal felnőtt kor határán néha már lázadtam is Isten ellen. Miért ösztönöz a testi vágy, ha nem szabad? Miért büntet Isten azért, amit Ő oltott belénk? Ha nem szabad, hát miért nem úgy oldotta meg a szaporodás kérdését, mint az amőbáknál? Nekik milyen egyszerű a dolguk, az osztódással!

Sok vívódáson kellett keresztülmennem, amíg megértettem, hogy nagy dolgok csak kemény harcokban születnek, s a biológiát is Isten kezéből kell elvennem. Isten egy nagyon veszélyes, és nagyon felemelő dologgal ajándékozott meg bennünket, s ez a szabad akarat.

Betett minket egy gyönyörű szép kertbe, s az utakat, virágágyásokat kis alacsony kerítésekkel határolta el egymástól. Ezek csak azt mutatják, hogy meddig tart az egyik virágágyás, és honnan következik a másik, de a kis kerítést könnyen át lehet lépni. Ezzel Isten inkább megtisztel minket, mint korlátoz, mert Ő azt feltételezi rólunk, hogy meg tudjuk becsülni, és nem fogjuk eltaposni a virágokat.

Sok harc után értettem csak meg, hogy a Bibliában felsorolt sok-sok törvénynek az a szerepe – Istennek ezekkel az a célja –, mint a bonyolult szerkezet tervezőjének a „Műszaki leírás, és kezelési utasítás" című fejezettel.

Vettél egy nagyon korszerű mosógépet, vagy egy csúcskategóriájú videókamerát. Elolvasod a kezelési utasítást, s jogodban áll, hogy betartod, vagy nem? Remélhetőleg sok örömöd lesz benne. Ha nem tartod be az utasításokat, te látod kárát. Tönkremegy a drága áron megvásárolt géped, s még a szavatossági jogodat se' tudod érvényesíteni.

Helyettesítsd be a mosógép, vagy a kamera helyére az egészségedet, majdani házasságodat, emberi kapcsolataidat, vagy az örök életedet. Nem „muszáj" betartani a Biblia korlátait, de nem is kérheted számon senkin, ha tönkrement az egészséged, ha éppen AIDS-es leszel, megromlott a házasságod, elhagynak a barátaid, vagy elveszted a legdrágábbat, az örök életed.

Pedig valaki érted is drága árat fizetett.

Sokan mondják, hogy azért nem akarnak az Úr útjára lépni, mert ott ezt se szabad, meg azt se' szabad. Ezeknek nincs igazuk. Ezt is szabad, meg azt is szabad, csak nem éri meg.

Hogy neked megéri-e átlépni a kerítéseket, azt te döntöd el!

Nagy Rezső

Köszönjük minden kedves támogatónknak a 2005-ben felajánlott személyi jövedelemadó 1%-át, amelynek várható összege az APEH tájékoztatása szerint 247 592 Ft. Ezt az összeget az **antenna** *újságunk kiadására fordítjuk.*

Az 1%-ot sokan ajánlották fel a MERA javára, ám az elmúlt évhez képest a pénz jóval kevesebb lett. Kérjük, hogy ha teheti, gondoljon ránk, amikor Ön, vagy rokonai az adóbevalláskor döntenek az 1%-ról. A bent maradó 1%-ot ugyanis az állam használja fel, s ha már lehet felőle dönteni, érdemes ezzel a lehetőséggel élni... Előre is köszönjük a megértést!

Kis történetek

Egy asszony gyógyíthatatlan zúgolódó volt, mert mindig panaszkodott valami miatt. Végre prédikátora azt gondolta, hogy van valami, ami miatt boldog lehet, mert szántóföldjén a termés a legjobb volt, amit valaha addig látott. Amikor találkozott vele, mosolyogva mondta: „Nagyon boldog lehetsz, Zsuzsanna. Mindenki mondja, hogy milyen bőségesen termett a krumplid az idén." Szokásos módján válaszolt az asszony: „Igaz, elég jó a termés. Csakhogy mit csináljak, ha apró krumplit akarnék adni a malacoknak?"

A beteljesedett élet jellemzése. A gazdagság elég ahhoz, hogy ellássa szükségleteinket. A hit elég, hogy a mennyeieket valóságosakká tegye. A kegyelem elég, hogy megvalljuk a bűnöket, és elhagyjuk azokat. A türelem elég, hogy addig küzdjünk, amíg valami jó eredményt érünk el. A szeretet elég, hogy hasznossá tegyen minket, és segítsünk másoknak. Az erő elég ahhoz, hogy harcoljunk a nehézségekkel, és legyőzzük őket. A remény elég, hogy eltávolítsunk minden aggódó félelmet a jövővel kapcsolatban.

Valaki egy vidéki területen kampányolt azért, hogy bekerüljön a parlamentbe. Egy esős, kellemetlen este kopogtak az ajtaján. Egy ismeretlen személy állt kívül, teljesen agyonázva, és ezt mondta: „Segítségre van szükségem. Kocsim lerobbant az úton. Tudna segíteni?" A képviselőjelölt ezt mondta: „Igen." Már indultak is. Amikor elérkeztek a kocsihoz, a tulajdonos beült és elindította a kocsit egyetlen mozdulattal. A képviselőjelölt így töprengett: „Nem értem. Ezzel a kocsival nem volt semmi baj." A másik ember mosolyogva válaszolt: „Csak tudni akartam, hogy olyan ember-e ön, akire szavazhatok. Most már tudom, hogy nem hiába szavazok önre."

A lelkiismeret olyan, mint egy háromsarkú kis tárgy bennem. Amikor rosszat teszek, megfordul, és nagyon nagy fájdalmat okoz. Ha továbbra is rosszat teszek, olyan sokszor megfordul, hogy lekopnak a sarkai, és többé nem okoz fájdalmat a rossz miatt.

Gyűjtötte: Gerzsenyi László

Hitünk észrevehető jelei

Világosan be tudod bizonyítani, hogy hiszel Istenben és az ő szent Fiában, az Úr Jézus Krisztusban? Miből tudják rólad szeretteid, kollégáid, szomszédaid, meg egyházad tagjai, hogy Isten gyermeke vagy? Felismerhették hitedet a jeleiből, vagy csak azt tudják rólad, hogy jársz templomba, és vallod, „...hogy egy az Isten"?

Ez nem elég. Mert „...az ördögök is hiszik és rettegnek." (Jakab 2,19) Sőt zavarkodni még a templomba is eljárnak. Mégsem Isten gyermekei. A Jakab 2,17 szerint „a hit... ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában." Vagyis az emberi életben is fennáll az, ami a természetben, hogy tudniillik „...minden fát a gyümölcséről lehet megismerni" (Lukács 6,44). Ha pedig Jézus Krisztus – saját Szentlelke által – már valóban bennünk él és uralkodik, akkor gyümölcsöt is terem. Mégpedig látható, érezhető, észrevehető gyümölcsöt. A Lélek gyümölcse tehát az, ami bizonyítja, hogy élő hittel rendelkezünk.

Három kérdés merül fel. Mégpedig: Mi az a gyümölcs, amely bizonyítja hitünket? Hogyan válunk gyümölcstermőkké, s mire való az a gyümölcs?

Mi a gyümölcs? Kétféle gyümölcs létezik. A Sátántól eredő és a Szentlélek Istentől származó.

A gyümölcs maga persze nem más, mint a bennünk uralkodó szellem látható és tapasztalható megnyilvánulása. Akiben a Sátán szelleme lakik és uralkodik még, az sátáni gyümölcsöt terem, amely a Galata 5,19 szerint „... házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók", mint például a káröröm, a bosszúállás, rágalmazás, pletyka, és egyebek. Ennélfogva, aki ezeknek bármelyikét, mindegyikét, vagy hasonlókat terem, az azt bizonyítja maga és környezete számára, hogy tulajdonképpen NEM hisz a Mindenható, mindenütt jelenvaló, bűnt nem tűrő Megváltó Istenben. Mert ha teljes szívvel hinne benne, akkor már szót fogadott volna neki s – bűnbocsánatért esedezve – a szívébe hívta volna Szent Fiát. Mire ő saját Szent Lelke által a szívébe költözött volna, és onnan belülről megkezdte volna az ő isteni gyümölcsének megtermését. A Szentlélek gyümölcse pedig a Galata 5,22 alapján: „...szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás." S csak, aki már ilyen természettel rendelkezik, annak van bizonyítéka arra nézve, hogy Jézus Lelke él benne, azaz, teljes szívvel hisz Istenben és ezzel a hittel már rá is bízta az életét.

Tartsunk önvizsgálatot. Tegyünk fel néhány kérdést önmagunknak: Valóban hiszem, hogy Isten úgy szeretett engem, hogy az ő Szent Fiát leküldte értem a földre, hogy kereszthalálával megfizessen bűneimért? Ha igen, akkor kértem már tőle bűnbocsánatot, s szívembe is hívtam őt? Azóta bizonyos vagyok abban, hogy az ő Lelke a szívemben él és engedem, hogy uraljon is? Ennélfogva látom, tapasztalom, s mások is látják és tapasztalják már körülöttem, hogy szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség és önmegtartóztatás jellemzi az életemet? Vagyis észrevehető a bennem élő Szentlélek gyümölcse? Ha igen, akkor áldjuk Urunk szent nevét érte. Ha nem, akkor tegyünk róla.

De előbb figyeljünk fel arra, hogy a Biblia egy gyümölcsről ír, mert az említett magatartások egy gyümölcshöz, a Szentlélek egy gyümölcséhez tartozó elemek. Talán a következő hasonlat könnyebben megérteti velünk ezt a dolgot. Képzeljünk magunk elé egy gyönyörű, piros, egész almát. S mit látunk? Egy gyümölcsöt. Bár az végül is a szárából, a héjából, annak piros színéből, magából a gyümölcsből, annak csutkájából, a benne levő magokból, s a magoknak héjából áll. Hasonlóan a Szentlélek gyümölcse meg szeretetből, örömből, békességből, türelemből, szívességből, jóságból, hűségből, szelídségből és önmegtartóztatásból tevődik össze.

Viszont a Biblia beszél a Szentlélek ajándékairól, mint többről is; mert az ajándékokból többféle létezik. S azt is kimondja, hogy Isten különböző ajándékokat ad minden egyes gyermekének. Sőt némelyiknek egyet, másoknak kettőt, vagy többet is ad; amint ő akarja.

Ezeket a megfigyeléseket csak félreértések elkerülése végett említettük meg.

De most térjünk vissza fő témánkra, azaz hitünk bizonyítékaira s állapítsuk meg még egyszer önmagunkról, hogy – Isten kegyelméből – már megtermett és működik-e bennünk és általunk a Szentlélek gyümölcse?

Egy USA-beli buzgó, keresztyén egyetemi tanár mondta: „Nálunk minden félév vége felé a hallgatók névtelenül kiértékelik tanárjaikat. Aztán a félév vége után, mikor már régen bejegyeztük osztályzataikat; mi is megkapjuk kiértékelésüket. Legnagyobb csodálkozásomra többnyire azt írják rólam, hogy szerető, bölcs, kivételezésmentes, békés, igazságos, szívélyes, stb. tanárnak ismertek meg. Mire őszintén meg kell vallanom magamnak és kollégáimnak, hogy ez nem tőlem ered, hanem a bennem élő Szentlélektől. Aztán a csendes magányban meg könnyekig meghatódva adok hálát Uramnak, hogy átvette az életem feletti uralmat s csodálatos módon, megteremte bennem és általam az ő gyümölcsét. Vagyis – szavak nélkül is – bebizonyította hallgatóimnak, hogy hiszek az Istenben.

De hogyan válunk gyümölcstermőkké? – Kérdeztük másodszor. Tulajdonképpen erre már céloztunk az előbbiekben, amikor említettük, hogy a gyümölcstermés Jézusba, mint Istenbe és Isten Fiába vetett hittel kezdődik. Aztán bűnvallással, bocsánatkéréssel, és az Ő szívünkbe hívásával folytatódik. Mire ő saját Szent Lelke által beköltözik hozzánk s megkezdi gyümölcsének termését. Igenám de, hogy milyen hamar alakul ki bennünk a Szentlélek gyümölcsének egy-egy jelleme, az rajtunk múlik. Ugyanis egyrészt nekünk kell egyszer szándékosan és tudatosan átadni a teljes uralmat életünk felett a bennünk élő Szentléleknek, hogy szabadon tisztogathasson és fejlesszthessen. Másrészt nekünk kell naponta fenntartani, esetleg megújítani ezt a teljes átadást. Azonkívül nekünk kell rendszeresen tanulmányozni a Bibliát, bibliai alapú könyveket, imádkozni, s hallgatni a tanításokat, meg a tanultakat betartani, s

szolgálni; azaz fejlődni. Mert aki ugyan szívébe hívja Jézust, de nem szánja oda magát a benne élő Szentlélek Istennek, illetve a maga kedve szerint él, s nem tanulmányozza az Írásokat sem, sőt az igehirdetésekre is csak néha megy el; stb. az nem számíthat fejlődésre, illetve gyümölcstermésre. A kérdés tehát az, hogy ha már Jézust befogadtad, akkor teljesen oda is szántad magad számára, hogy úgy tisztogasson, vezessen, és használjon, ahogy akar? Fenn is tartod ezt az állandó, folyamatos átadást? S rendszeresen tanulmányozod is a Bibliát, hallgatod, és betartod tanításait, meg szolgálsz, és imádkozol? Ha igen, akkor bizonyára szemmel láthatóan fejlődsz, s környezeted megérzi, és már látja is benned a Lélek gyümölcsét. Ha nem, akkor most már tudod, hogy mit kellene tenned.

Végül feltettük a kérdést, hogy mire való a Szentlélek gyümölcse? Már erre is céloztunk. Ugyanis arra való, hogy bennünket Jézushoz egyre hasonlóbbá alakítson, aztán általunk megáldja, megszólítsa, és Jézushoz vonzza környezetünket. Mert, ha közelünkben meglátják és megérzik az emberek, hogy szeretettel, békességgel, szívélyességgel, hűséggel, jósággal, önmegtartóztatással, stb. viszonyulunk hozzájuk, akkor felvetődik bennük a kérdés, hogy miként lehetnének ők is ilyen boldogok és kiegyensúlyozottak. Mire Jézushoz vezethetjük őket. Azonkívül arra is való a Lélek gyümölcsének kiábrázolódása, hogy a gyengébb keresztyéneket teljes odaszánásra, és fejlődésre serkentse. Vagyis, saját magunk, az elveszettek, a gyengébb keresztyének, s Isten hírneve nyer áldást belőle!

Ilyen gyümölcstermő, áldást nyerő és osztó, és Isten nevét megdicsőítő már az életed, s az én életem? Ha igen, akkor hála és dicsőség érte Urunknak és fejlődjünk tovább. Ha nem, akkor most tegyünk róla. Bűnt vallva és bocsánatot kérve, hívjuk szívünkbe az Úr Jézust. Vagy – ha ezt már valamikor megtettük –, akkor szánjuk is oda magunkat teljesen a bennünk élő Szentléleknek most, és maradjunk folyamatosan odaszántak, továbbá táplálkozzunk az Igével és annak tanításaival rendszeresen meg beszéljünk Urunkkal mindenről. Aztán hálás, csodálkozó, boldog szívvel figyeljük a rügyek kibuggyanását, majd a gyümölcs kialakulását és hatását.

Még egyszer kérdezem: Világosan be tudod bizonyítani, hogy hiszel Istenben és az Ő Szent Fiában? Miből tudja környezeted, hogy Isten gyermeke vagy? Felismerhették hitedet a jeleiből, vagy csak azt tudják rólad, hogy jársz templomba, és vallod, hogy „...egy az Isten?" Ez nem elég!

Isten arra vágyik, hogy Jézus befogadása, teljes és folyamatos odaszánás és fejlődés által észrevehetően megteremhesse benned a Szentlélek gyümölcsét, s ezáltal bizonyítsd be környezetednek hited valódiságát.

Bárcsak a hallottak alapján a Te szíved is megtelne boldog, hálával azért, hogy – az Ő kegyelméből – már érzik és látják is benned az emberek, hogy hiszel Istenben; mint az említett egyetemi tanár életében látják. Ha pedig még nem, akkor bárcsak most megtennéd a szükséges lépéseket, bármire is van szükséged. Legyen az Jézus szívedbe hívása, bűnvallás és bocsánatkérés, teljes odaszánás, ismét odaszánás, rendszeres igetanulmányozás és hallgatás, vagy a napi elcsendesedés elhatározása, vagy mindezek. Akkor előbb-utóbb a Te életed jelei is észrevehetően bizonyítani fogják hitedet és áldással fognak elárasztani téged és környezetedet.

Burk lelkész szolgálata nyomán
Mátrainé Fülöp Irma

Ha nem lett volna velünk az Úr...

Szeretnék leírni két bizonyságtételt a „Ha nem lett volna velünk az Úr" pályázatra. Az egyik történet velem esett meg, a másik az unokahúgommal.

Körülbelül a nyolcvanas évek közepén kimentünk egyszer az imaházba és a környékét szerettük volna rendbetenni. A levágott füvet nagy vesszőkosárban hordtuk ki a lerakóhelyre. Egy elég meredek kocsifeljárón át közlekedtünk. Az egyik alkalommal, amikor mentünk lefelé ketten, kezünkben a nagy vesszőkosár fűvel, valamin megcsúsztam, és onnan az emelkedőről tehetetlenül zuhantam lefelé, ki a kövesútra. Odavágódtam az úttestre. Kezeimet, lábaimat egy kis mértékben lehorzsoltam, és az orrnyergem és a bal szemem között egy mély lyuk keletkezett. Valamilyen éles kavics téphetett ki onnan egy darabot. Olyan csúnya volt ez a sérülés, hogy el kellett mennünk a kórházba, ahol rögtön össze is varrták. Nem sok idő múlva meggyógyult.

Számomra ez az eset csoda volt, Uram csodája. Emberileg nem nagyon lehetett azt felfogni, hogy semmim nem tört össze ilyen nagy esés után, és az is micsoda óriási kegyelem, hogy nem ment az a kavics pár milliméterrel arrébb, hiszen akkor a szemem is kifolyhatott volna.

Még az orrom sem tört össze. És az is csodálatos volt, hogy a bukás 1-2 másodpercében szinte fizikailag éreztem, hogy valaki velem van, valaki fog engem, és eszembe jutott az alábbi ige a 91. Zsoltárból: „mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban. Kézen hordoznak téged…" Ezt az őrzést és kézen hordozást tapasztalhattam meg, amiért most, 20 év után is hálás vagyok az Úrnak, és amiért újból, most is Őt magasztalhatom és dicsőítem!

A másik eset mostanában történt. Unokahúgom Pesten dolgozik egy missziós társaságnál. Az egyik délelőtt, 11 óra felé jött az úton vele szemben egy kb. 75 kilós férfi és rátámadt. Mégpedig oly módon, hogy ráugrott az unokahúgom combjaira és megragadta a vállán lévő táskáját. Azután egy nagyot káromkodott, és elment, mégpedig zsákmány nélkül. Unokahúgom nem dőlt el, nem esett el, hanem úgy állt ott, mint a cövek. De nemcsak a meglepetéstől állt így ott, hanem azért, mert az Úr bizonyára elküldte az Ő angyalát, aki egyenesen tartotta, és megtámasztotta a hátát. Még csak a táskája sem esett le a válláról. Semmi baja nem lett, csak a combján látszottak meg a férfi lábnyomai. Ha az Úr nem lett volna vele, akkor talán bele is hallhatott volna, ha hanyatt esik. Ezért a csodáért is egyedül Istené legyen a dicsőség!

É. Zsuzsanna, Komló

A lámpaernyő

Az estharang már régen elmondta altatódalát, de még mindig halkan hullt a hó a fáradt falu fölé. A tél, mint egy óriási, fehér, puha pehelypaplan takarta be a behunyt szemű kis falusi házakat. Csak a Kovács Miskáék palatetős házának ablakában virrasztott valami világosság.

Különös ember volt ez a Kovács Mihály! Már régen elszakadt Istentől is, emberektől is. Magának való, magának élő, mozdulatlan arcú, hallgatag gazda volt. Nem bántott ő soha senkit, de nem is igen állt szóba senkivel. Csak dolgozott, meg élt a családjának.

A felesége, Rozika és a nyolcéves kisfia, Andriska volt számára az egész világ és az egész emberiség. Andriska még néha eljárt játszani a pajtásokkal, Rozika még benne élt hétköznap a faluban, vasárnap a templomban. De Kovács Mihály csak magának élt otthon, a bezárt kapu mögött. El is nevezték hamarosan: „Kapus" Kovácsnak.

Ezen az éjszakán Kapus Kovács már másodszor nézi meg a kaput: be van-e jól zárva?

Miért nem alszik? Mitől fél? Ugyan ki járhatna erre ezen a csendes, álmos éjszakán?

A halkan hulló hópelyhek riadtan repülnek szét Kapus Kovács kemény, komor arcáról. Nem csoda, hiszen a Halál ólálkodott a háza körül. Andriska, a kedves kicsi Andriska, akiért élt, ott feküdt nagy betegen az ágyon. Rozika most váltotta rajta a borogatást és az anyák örök angyalarcával sírva nézte a lázas kis fiát. A lámpa fénye még tüzesebbé tette a lázban gyötrődő gyermeket. Rozika felállt. Valami papírt keresett lámpaernyőnek, hogy Andriska szemét ne bántsa annyira a fény. Hirtelen nem talált mást, csak azt az újságot, amit vasárnap vásárolt a templomkapuban. Amíg vitte a lámpa felé, egy pillanatra eszébe jutott, hogy ezért is megszidta az ura, meg a templomért is. Most mégis feltette a lámpára. Ügyes, asszonyi mozdulattal megtűzte, nehogy leessen a „lámpaernyő".

Kapus Kovács ezalatt ott ült az asztalnál. Nézte a szemefényét, a szenvedő, halállal birkózó Andriskát. Aztán eszébe jutott ez az egész mai nap. Milyen borzasztó!

Hogy fel tud fordulni egyszerre a világ! Hogy össze tud törni ilyen rövid idő alatt a boldogság! – Nem is gondolt eddig semmi komolyra. Igaz, hogy már néhány napja fekszik a gyerek, de hogy ez legyen belőle?!

– Mit is mondott ma az orvos?! – ismételte magában.

– Itt már csak az Isten segíthet! – Igen, így mondta. És mintha valami hozzá hajló testvéri ölelés lett volna a szavában.

Aztán a tisztelendő úr is itt volt. Meglátogatni az Andriskát. Azt mondta: „Isten kezében vagyunk, Mihály!"

– Az lehet – mondta csendesen önmagában – de itt már minden elveszett.

Kemény arcán úgy peregtek a könnycseppek, mint a feketén lehulló csillagok az augusztusi éjszakán.

Aztán halálos fáradtan belebámult a – lámpaernyőbe ...

Egyszer csak odavilágosodott valami a szeme elé. Néhány sor a lámpaernyőnek megtett újságból. Vastag, fekete betűkkel ott állt előtte ez a mondat: *„Jézus Krisztus azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett!"*

Kapus Kovács nézte, nézte sokáig ezt a mondatot. Egy elfelejtett régi emlék kezdte lassan átmelegíteni a szívét. Amikor ott állt egyszer ő is a konfirmációi oltár előtt, és látta, igen, egész tisztán látta maga előtt őt... Jézus Krisztust...

Kapus Kovács lassan felállt. Térdre ereszkedett az asztal mellett, mintha az oltár előtt lenne. A kezét összekulcsolta:

– Ide jöjj Uram! Te ... Te ... még meggyógyíthatod! Én tudom! Én hiszem!!!

Aztán odament az ágyhoz és átölelte síró asszonyát.

Hajnalig ketten ültek és ketten imádkoztak a betegágy mellett.

Reggelre csendes, egyenletes lélegzéssel, kisimult arccal aludt Andriska... Amikor kinyitották az ablakot, a gyermek is kinyitotta a szemét. Ez a szem tiszta volt és reájuk mosolygott. Élt! És újra az övék volt!

Odakünn a vasárnapi templomba hívogatott a harangszó. Rozika hálaadó szívvel templomba készülődött. Kapus Kovács utána szólt:

– Várjál, én is elmegyek...

Rozika sugárzó arccal nézett az urára. A szemében egy boldog könnycseppen ragyogott a csoda: egyszerre kapta vissza a fiát és az urát!

Az ajtóból még egyszer visszajött. Megcsókolta a fiát. Aztán lassan levette, megsimogatta és megcsókolta – a „lámpaernyőt"...

Friedrich Lajos

„Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. (Jn 3:17)

HÍREK

Új frekvencia

A TWR értesített minket, hogy a nemzetközi adók között létrejött – a frekvencia sávok használatát rögzítő és korlátozó megállapodások miatt az esti rövidhullámú adásaink sugárzási hullámhossza 2006. október 29-től megváltozik. Az új hullámhossz: 5940 kH.

Szeretettel kérünk minden hallgatót, hogy amennyiben az új hullámhosszon a vétel gondot jelent, vagy gyenge minőségű, legyenek szívesek jelezni nekünk levélben, vagy telefonon, hogy mi is jelezhessük a TWR sugárzásért felelős szakembereinek. Köszönjük megértésüket, és kérjük segítségüket!

Igazolás

Aki ebben az évben adományt adott, de nem küldte el adószámát, és adományáról adóvisszaigazolást kér, kérjük, hogy 2007. január 15-ig juttassa el címünkre. Később már nem áll módunkban adóvisszaigazolást kiállítani. Megértésüket köszönjük!

Gratulálunk!

Örömmel adunk hírt arról, hogy munkatársuk, Pálmai Nóra (korábban titkárnőnk, jelenleg az Érintés műsor egyik fordítója) 2006 augusztusában férjhez ment Krem Attilához. Szívből gratulálunk az ifjú párnak, és sok áldást kívánunk közös életükhöz!

Stúdió átalakítás

Mint azt hallgatóink is tapasztalták, a nyáron egy hónapon keresztül ismételtük korábbi műsorainkat. Az immár lassan tíz esztendeje használt stúdiót kellett felújítanunk, s a munkakörülményeken javítanunk. A felújítás – igen nagy anyagi áldozatokkal – elkészült, s örömmel mondhatjuk, hogy minden tekintetben előrelépést jelent. Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani a NAVIGÁCIÓ cég vezetőinek és munkatársainak a rugalmasságért és a lelkiismeretes, szép kivitelezésért.

Újfajta "Érintés"

Mint hallgatóink tapasztalhatják, októbertől az „Érintés" című műsorunk változott.

Charles Stenley új sorozatot indított, aminek fordításába és sugárzásába a MERA is bekapcsolódik. Kérjük hallgatóinkat, hogy kísérjék figyelmmel ezt az új programot, és imádkozzanak azokért, akik a műsort magyar nyelvre átültetik.

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 és 49 m 7210 és 6105kHz 10:30 – 10:45	Rövidhullám 49 m – 5940 kHz 17:30 – 18:00 HOT BIRD 21:00 – 22:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:40 – 21:15	
V	—	Léleképítő	Ifjúsági műsor	
H	—	Jóhír a távolból Sorozatok	A Biblia üzenete	Evangélizáció
		Bibliaóra - Jegyzetelve		
K	Igetanulmány	Társas kapcsolatainkk	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Nőktől–nőknek	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti gondolat
CS	Igehirdetés	Családi műsor	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor (kéthetente)	„Érintés"	A Biblia üzenete	Meg van írva
	Életutak			
SZO	Gyermekműsor	Lelkiposta Szolgatárs	Szemelgető	Lelkiposta

Figyelem! A HOT BIRD műholdról digitális rádióadás hallható 21:00-22:00. Technikai paraméterek: TWR Radio Frequency:12379.60 MHz Transponder 84 Vertical Polary Symbol Rate: 27500 symbols/sec FEC 3/4 SID: 3080 PID Audio: 3530. Az adás csak digitális vevőkészülékkel fogható!

A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H–1428 BUDAPEST, Pf. 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327–0440
WEB címünk: www.mera.hu
e–mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036–20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411–1–42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

Őszi fecske

M.it is mondjak, mit is kérnék,
Serpenyőmbe ha mi fér még?
Én Istenem,
Egy keveset még elélnék.

Élnék, amint mások élnek,
Rendes népek, jámbor vének,
Én Istenem,
M.int a jó lelki szegények.

Csak a mái napot kérem,
Akár vízen és kenyéren,
Én Istenem, -
Holnap is úgy, ha megérem.

Tapsoló termekre vágyjam,
Úgy mint tegnap, - hajdanában?
Én Istenem,
Jobb a halk szó kis szobában.

M.ajd ellennék csendben immár
Fejemre nőtt fiaimnál,
Én Istenem,
M.ég ameddig kazakínál

Egy-egy dalt ellesnék olykor
Fűtől, fától, csillagoktól,
Én Istenem,
Amíg egyszer el nem oltol.

Rendberaknám hét fiókom,
Versbe rívó cókom-mókom.
Én Istenem,
Aztán, tudod, nem szabódom.

Úgy szerettem ezt az áldott
Jóra váltott rossz világot.
Én Istenem,
Úgy-e bizony, megbocsátod?

M.intha nem is futó vendég:
M.intha végképp itthon lennék.
Én Istenem,
Soha talán el se mennék.

Ha nem búgna éjek éjén
Valami a szívem mélyén,
Én Istenem,
Az a végső, az a mély-én

Testvérszívben, testvérkézben,
M.int a fecske puha fészken
Én Istenem,
Úgy éltem, úgy fütyürésztem

Testvérkézből Isten-kézbe,
- őszi fecskét költözésre -
Én Istenem,
M.ajd elhívsz már, az Egészbe.

Jaj, csak akkor el ne késsen
Hozzád csukló szívverésem!
Én Istenem,
Csak az Ámen el ne késsem!

Sík Sándor

Mindenért hálát adjatok

Bevallom, sokáig átsiklottam ezen az igén, illetve mindig megköszöntem az Úrnak a nagy szabadításokat, vagy imameghallgatásokat, de csak később döbbentem rá arra, hogy amit olyan természetesnek tartok, az is ajándék.

Gyermekkorom egy részét a Balaton partján töltöttem. Már akkor rá csodálkoztam a természet csodáira, felmelegítette szívemet a Balaton sokféle szépsége: a különleges naplementék, az ezüst- és aranyhíd pompája, a pillanatok alatt kialakuló viharok zord szépsége…A természet szeretete később is megmaradt és most már azért is hálát adok a Teremtőnek, hogy ezeket a csodákat láthatom, érzékelhetem.

Milyen nagy ajándék, vagy van békés otthonom, szerető családom, s mekkora kiváltság az, hogy személyesen találkozhattam az Úr Jézussal és az én személyes Megváltóm is lett! A gyülekezetem, a szűkebb közösségem, amelyben rendszeresen együtt imádkozhatunk személyes és közösségi terheinkért, hálát adhatunk örömeinkért. No és a lelki testvérek, s a jó barátok. Milyen nagy ajándék, ha elmondhatom, hogy próbákat kiállt barátságaim vannak!

Emlékszem, mennyire felkavart hívő életem kezdetén egy igehirdetés, melyben arról volt szó, hogy hálát adhatunk a meg nem hallgatott imádságokért is! Ellenkezés volt bennem, nem értettem. De Isten Szentlelke munkálkodott és egy olyan helyzetbe kerültem, amikor minden világos lett. Nagyon szerettem volna valamit, megkapni, de hiába ostromoltam kitartóan az Urat, nem teljesítette a kívánságomat. Sokat sírtam, kétségbe voltam esve. Aztán telt az idő és megtudtam, hogy milyen következményektől mentett meg az én Uram, ha akkor meghallgatja a kérésemet. Ekkor tudtam először hálát adni azért, hogy nem az én akaratom, óhajtásom teljesült! Az Úr ugyan is nem csak a jelent látja, hanem az egész életemet, és pontosan tudja, hogy az üdvösségem szempontjából milyen eseményeken kell keresztül mennem, mi szolgálja a lelki fejlődésemet.

A Biblia arra is figyelmeztet minket, hogy nehéz idők következnek, mert a világ fejedelme érzi, hogy kevés ideje van már hátra, ezért szinte tombol. Hazugság, gonoszság, szeretetlenség, természeti csapások, s a sok zűr-zavar ezt bizonyítja. Teljesen kétségbeeshetnénk azon, amit tapasztalunk, de nekünk van reménységünk, mert nem csak a családunkat, hanem a népünket is a hatalmas Úr kezébe tudhatjuk, naponta imádkozhatunk a hazánkért, a népünk megtéréséért. Csak hálát adhatunk azért is, hogy abban a nagy kiváltságban van részünk, hogy lelkek megmentésén munkálkodhatunk, s szolgálhatunk embertársaink felé.

Zika Klára